

Arrest

nr. 232 297 van 6 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, en X als wettelijke vertegenwoordiger, op 24 oktober 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 juli 2019 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, in aanwezigheid van haar voogd, en haar advocaat B. DHONDT en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 26 juni 2018 wordt voor de verzoekende partij, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een voogd aangesteld.

Op 4 februari 2019 dient de voogd van de verzoekende partij een aanvraag in voor de toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet) en van de artikelen 110sexies tot 110decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Op 11 maart 2019 wordt de verzoekende partij gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 8 juli 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) de beslissing tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing die op 26 september 2019 aan de voogd van de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1931 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.⁵ In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw [P.M.] van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie. Dienst Voogdij,

bevel gegeven²

de genaamde [J.C.]

geboren te Nador op X. van nationaliteit Marokko (te zijn)²,

verblijvende te [...], binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980. vervangen door de wet van 15 juli 1996 verblijft langer in het Rijk dan m overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er met in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. (Betrokkene heeft een geldig Marokkaans paspoort [...], afgeleverd op 17/01/2018 geldig tot 17/01/2023 en een Marokkaanse ID [...] geldig tot 11/12/2027)

Op 04/02/2017 verliet de niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) haar thuisland. Via een visum (Visa Sticker Number FRA[...]) reisde ze samen met haar nicht [Q.] naar Frankrijk. Hier verbleef ze gedurende 1 week bij haar oom [B.K.], tante [S.] en nicht [Q.]. Na 1 week namen betrokkene en tante [S.] de Thalys van Frankrijk naar België. In eerste instantie verbleef ze bij een tante (vaderskant), die ondertussen overleden is. In het najaar van 2017 is [C. opgenomen in het gezin van haar oom (vaderskant), [J.A.] Op 16/03/2018 kreeg bureau MINTEH de melding van een NBMV door de Dienst Voogdij, dewelke ons op 19/03/2018 een signalementsfiche bezorgde Op 26/06/2018 werd voor [C. een voogd aangesteld door de Dienst Voogdij.

De voogd dient op 04/02/2019 een aanvraag in voor de toepassing van de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 decies van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1971 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de aanvraag voegt ze volgende stukken toe: kopie van de identiteitskaart, kopie van het paspoort, een attest van regelmatig schoolbezoek, een verslag van de leerlingenbegeleider op school, de voogdaanwijzing en een apostile

In deze aanvraag meldt de voogd het volgende [C.] werd herhaaldelijk geslagen door haar vader De vader stuurde er ook op aan dat ze met langer naar school zou gaan. Hij dronk, gebruikte drugs en was gewelddadig ten aanzien van zijn gezin, in het bijzonder naar [C.] De oom van [C.] was hiervan meermaals getuige tijdens familiebezoeken in Marokko De oom kon het gewelddadig gedrag van zijn broer jegens zijn nichtje me! langer aanzien. Onder de mom van een vakantie bij de familie in Europa heeft hij geholpen om haar naar Europa te krijgen. Ze verbleef eerst bij een tante (vaderskant), die ondertussen overleden is In het najaar van 2017 is ze dan opgenomen in het gezin van haar oom

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15/12/1980 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981, werd betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een gehoor op 25/02/2019

Tijdens het gehoor verklaarde betrokkene het volgende Ik verliet Marokko omwille van problemen met mijn vader Mijn papa slaat me vaak, zowel thuis als buiten op straat in het bijzijn van andere mensen Ook zonder enige aanleiding werd ik geslagen. Van mijn vader mocht ik ook niet naar school gaan Hij

had me verboden om naar school te gaan. Hij slaat mijn moeder en broer ook Elke dag slaat hij mijn moeder Juist voor mijn vertrek uit mijn land had ik een zware depressie door de problemen Ik nam hiervoor geen medicatie.

Wanneer haar de vraag wordt gesteld of ze littekens heeft, veroorzaakt door haar vader, antwoordt [C.] het volgende "1x in de keuken was hij me aan het slaan. Hij nam toen mijn pols en gooide er kokend water over "

Betrokkene werd op 12/03/2019 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie «n toepassing van artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980 voor een periode van 6 maanden. Er werd contact opgenomen met de bevoegde diplomatieke post in Marokko met de vraag een onderzoek ter plaatse uit te voeren naar de familiale situatie van betrokkene (aanvraag family assessment - verder FA). Door de onderzoeker werd een bezoek gebracht aan het huis waarbij hij/zij de moeder en vader van [C.] heeft ontmoet. Een rapport met de bevindingen werd ons overmaakt op 18/04/2019. Een samenvatting van deze resultaten werden vervolgens overgemaakt aan de voogd op 07/05/2019.

Op 14/05/2019 mochten wij van de voogd een eerste reactie ontvangen op deze resultaten. Hier werd gemeld dat [C.] haar verwondingen aan de pols zou laten vaststellen door een arts. Een 2de reactie volgde op 15/05/2019 met referenties uit 'het Country Report on Human Rights practices 2018' die de advocaat bezorgde aan de voogd. Een 3de mail volgde op 19/05/2019 waarin de voogd liet weten dat ze ons bankafschriften zou bezorgen die aantonen dat de oom uit België structureel geld overmaakt aan de ouders van [C.] en op 11/06/2019 werd ons een medisch attest bezorgd met betrekking tot de brandwonde aan de pols.

Aldus rekening houdend met al bovenstaande elementen, de resultaten van het family assessment, met de verklaringen van betrokkene en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan men met stellen dat de duurzame oplossing voor betrokkene noodzakelijk in België ligt.

We merken op dat er op geen enkele manier bewezen wordt dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk op het Belgisch grondgebied dient te situeren. Conform artikel 61/14-2 van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders . hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of met gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich met begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst.*

*Laat het duidelijk zijn dat er nog steeds mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst. De ouders van [C.] zijn geïdentificeerd en gelokaliseerd ze wonen nog steeds te [...]. [C.] heeft 2 tot 3 maal per week telefonisch contact met haar moeder In het resultaat van de family assessment staat letterlijk vermeld *de ouders willen met dat hun dochter terugkeert, maar bij een terugkeer zullen ze haar nooit afwijzen ‘*

Dat betrokkene Marokko heeft verlaten omwille van de moeilijke relatie met haar vader (slagen, mocht met naar school), berust slechts op verklaringen, niet afdoende bewezen In de aanvraag van 04/02/2019 wordt er noch gesproken over verwondingen toegebracht door de vader, noch over medische attesten die deze verwondingen vaststellen Als reactie op het resultaat van het family assessment laat de voogd het volgende weten: “[C.] zal haar verwondingen aan de pols laten vaststellen door een arts. Zodra dit gebeurd is, zouden wij willen dat dit toegevoegd wordt aan het haar dossier, ter ondersteuning van haar getuigenis dat ze door haar vader mishandeld werd “

Het feit dat de voogd nu op 11/06/2019 een medisch attest voorlegt m.b.t. de brandwonde aan de pols bewijst geenszins dat deze verwonding toegebracht werden door haar vader en is dus niet voldoende om de verklaring van betrokkene dat ze zou mishandeld worden door haar vader te bewijzen. Dit attest heeft bovendien een gesolliciteerd karakter en bewijst met op een objectieve manier dat om die reden de duurzame oplossing noodzakelijk in België ligt.

[C.] verklaarde tijdens haar gehoor dat er in Marokko instanties zijn die zich bezighouden met familiaal geweld, maar dat deze niets doen en machteloos staan. Opnieuw is dit slechts een verklaring. Wij verwijzen hierbij naar het family assessment waarin duidelijk staat 'wat het intrafamiliaal geweld betreft hiervoor bestaan er instanties zoals het hof van de familie of in geval van agressie, de procureur des Konings In de Marokkaanse wet zijn de rechten van minderjarigen goed beschermd ".

Er is bovendien conform artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind geen enkele bevoegde instantie in het land van herkomst die beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden en dit om boven vernoemde redenen.

Dat de voogd vervolgens stelt in haar reactie van 19/05/2019 dat de familie van [C.] financiële steun krijgt van de oom in België en dat ze hiervan bankafschriften zal bezorgen, verantwoordt geenszins het vertrek van [C.] noch ontslaat het de ouders uit hun verantwoordelijkheid voor de zorg en opvang van hun dochter. Er wordt op geen enkele manier bewezen dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van hun dochter te garanderen en verder te zetten, zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan haar komst in België en zoals zij dit op heden nog steeds doen voor het jongere broertje, desgevallend met steun van de oom uit België. De oom deed dit in het verleden, niets bewijst dat hij dit in de toekomst met verder kan zetten.

Aldus Conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Marokko voorop alwaar zij kan herenigd worden met haar ouders en jonger broertje. Rekening houdend met de beperkte duur van haar verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit van artikel 8EVRM gezien zij tot voor haar komst naar België altijd in Marokko verbleven heeft en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België met op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar ouders.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals de IOM, Cantas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Enig middel

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 61/14, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest).

2.1.1. Standpunt van de verzoekende partij

De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"1. Op 4 februari 2019 diende verzoekster een aanvraag in voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Deze procedure heeft tot doel om te kijken waar de duurzame oplossing ligt voor een minderjarige.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet voorziet drie mogelijke zogenaamde duurzame oplossingen voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen:

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet; "*

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. [...]"

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugleiding kan pas worden afgeleverd indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning te worden afgeleverd.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet. Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen alvorens een bevel tot terugbrenging kan worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet stelt dan weer :

"§2. De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd en toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid, of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, of

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige. "

Relevant in casu is verder de General Comment N° 6 van het VN Kinderrechtencomité, dat specifiek handelt over de behandeling van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind :

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs. "

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de veiligheid en socio-economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid uit het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier :

“84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- the safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;*
- the availability of care arrangements for that particular child;*
- the views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;*
- the child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;*
- the child's right 'to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations' (art. 8):*
- the 'desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background' (art. 20). ”*

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd :

“85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin. ”

Uit bovenstaande bepalingen blijkt duidelijk dat de dienst MINTEH ertoe gehouden is om een degelijk en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Marokko indien er garanties zijn met betrekking tot een adequate zorg en opvang. Daarbij moet onder meer gekeken worden naar het bieden van bescherming, onderwijs en degelijke socio-economische omstandigheden. Zolang hierover geen duidelijkheid is kan men niet stellen dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Marokko.

Een en ander wordt bevestigd door Uw Raad in arrest nr. 136 353 van 15 januari 2015 :

“Zelfs rekening houdend met deze gegevens kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat verwerende partij in casu uitgaat van een veronderstelling dat een opvang door de ouders mogelijk is, doch zonder dat blijkt dat concreet werd nagegaan of er garanties voorliggen voor een adequate opvang door de ouders. De enkele vaststellingen dat de minderjarige tot eind 2011 bij haar ouders verbleef de ouders van de minderjarige zijn geïdentificeerd en dat er af en toe nog contact is tussen de minderjarige en diens ouders, kan in casu in redelijkheid nog niet volstaan als garantie dat de ouders de minderjarige adequaat kunnen opvangen, te meer gelet op het gegeven dat zij de minderjarige op dertienjarige leeftijd - en gelet op deze jonge leeftijd in een bijzonder kwetsbare toestand - achterlieten in België.

[...] De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voor liggen.

Bij gebreke aan concrete elementen in de bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verwerende partij in casu enkel is uit ge gaan van een vermoeden op dit vlak. Zij ging uit van een vermoeden dat de ouders de minderjarige kunnen opvangen en dit zonder de garantie op een adequate opvang na te gaan en dit rekening houdende met het kind dat de minderjarige intussen heeft met een erkend vluchteling uit Kosovo. Gelet op de aangehaalde wetsbepalingen kan ook geenszins worden aangenomen als zou de bewijslast in deze volledig en enkel op de schouders van de verzoekende partij berusten of als zou verwerende partij op de enkele grond dat in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 en volgende van de Vreemdelingenwet volgens haar niet het bewijs worden geleverd dat de ouders niet in een (adequate) opvang kunnen voorzien, steeds onmiddellijk kunnen besluiten tot de afgifte van een bevel tot terugbrenging. Hiertoe dienen, overeenkomstig hetgeen de wetgever heeft voorzien, garanties voor te liggen.”

2. Verwerende partij meent in de bestreden beslissing dat de duurzame oplossing voor verzoekster bestaat uit een terugkeer naar Marokko en een hereniging met haar ouders en broertje. Zoals zal

worden aangetoond vaardigde verwerende partij uiterst voorbarig een bevel tot terugbrenging uit, nu het helemaal niet zeker is dat de duurzame oplossing voor verzoekster in Marokko ligt.

Verzoekster gaf aan dat er sprake was van ernstig intra-familiaal geweld door haar vader. Ze werd herhaaldelijk geslagen, ook publiekelijk, werd thuisgehouden van school, en werd op een bepaald punt zelfs overgoten met kokend water. Ook haar andere gezinsleden ontsnapten niet aan de gewelddaden. Verzoekster belandde in een depressie en vluchtte weg naar Europa met behulp van haar oom.

Verwerende partij meent dat de beschuldiging van intra-familiaal geweld een loutere verklaring betreft en niet vaststaat, en dat verzoeksters familie goed in staat is om de zorg voor haar op te nemen. Ze concludeert dat 'er op geen enkele manier wordt bewezen dat zij niet in staat zijn om de zorg en opvang van hun dochter te garanderen en verder te zetten, zoals dit in het verleden reeds gebeurde tot aan haar komst in België en zoals zij dit op heden nog steeds doen voor het jongere broertje, desgevallend met steun van de oom uit België'.

De opgenomen motivering schiet echter schromelijk tekort en kan de bestreden beslissing niet schragen. Er worden namelijk enkele fundamentele zaken over het hoofd gezien.

3. Verwerende partij kan enkel een bevel tot terugbrenging afleveren indien er garanties op adequate opvang voorhanden zijn. Daartoe dient overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet door verwerende partij aangetoond te worden dat 'de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen'.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de bewijslast om aan te tonen dat er garanties zijn op adequate opvang bij terugkeer naar Marokko op verwerende partij rust. In de bestreden beslissing wordt de bewijslast echter volledig omgekeerd, en stelt verwerende partij dat het aangehaalde intra-familiaal geweld louter berust op verklaringen, maar niet voldoende bewezen wordt door verzoekster. Dergelijke motivering is flagrant in strijd met alle bovenvermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur. Verwerende partij dient integendeel zelf aan te tonen waarom de duurzame oplossing voor verzoekster in Marokko ligt, en onder meer haar veiligheid daar gegarandeerd zal worden. Zoals zal worden aangetoond faalt verwerende partij in dit bewijs.

Verwerende partij hecht in de bestreden beslissing enerzijds geen waarde aan de elementen uit het dossier die verzoeksters verklaringen ondersteunen (zoals de voorgelegde medische attesten en de beschikbare landeninformatie). Anderzijds verwijst zij naar de resultaten van een erg gebrekkig family assessment onderzoek dat werd uitgevoerd ter plaatse. Beide elementen zijn problematisch.

3.1. Zoals aangetoond dient verwerende partij garanties te bieden met betrekking tot een adequate opvang en tenlasteneming bij een terugkeer van verzoekster naar Marokko. Verzoeksters gezin moet in staat zijn en bereid om haar opnieuw op te nemen, te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Uit verschillende elementen in het dossier blijkt echter dat de nodige garanties overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet op dit ogenblik toch niet voorhanden zijn.

Ten eerste werd in de aanvraag van 4 februari 2019 duidelijk aangegeven dat verzoekster het slachtoffer werd van herhaaldelijke en ernstige gewelddaden door haar vader. Haar oom bij wie ze thans inwoont kon deze situatie niet langer aanzien en besloot haar daar weg te halen.

Verzoekster zelf legde daarnaast bij de dienst MINTEH duidelijke, gedetailleerde en doorleefde verklaringen af over het geweld waar ze slachtoffer van werd. Ze gaf aan dat haar leven een hel was in Marokko, dat ze niets mocht doen van haar vader en op de duur ook thuis gehouden werd van school. Ze stelde vaak te worden geslagen door haar vader zonder aanleiding, ook in het bijzijn van andere mensen op straat. Ze omschreef haar vader als een erg agressieve man, niet alleen binnen haar eigen gezin maar ook tegenover anderen. Zowel haar inwonende moeder, broer en oma als haar familie in België zijn getuige (en slachtoffer) geweest van de gewelddaden. Ten slotte verwees ze naar een incident waarbij haar vader kokend water over haar pols goot, waardoor ze ernstige brandwonden opliep.

Verzoeksters verklaringen worden ten tweede ondersteund door een medisch attest, opgesteld door een arts in België, waarin bevestigd wordt dat het litteken op verzoeksters pols veroorzaakt werd door brandwonden (zie administratief dossier en stuk 2).

Verwerende partij legt dit document eenvoudigweg naast zich neer door te stellen dat dit attest een gesolliciteerd karakter heeft, niet bewijst dat de verwonding door haar vader werd toegebracht en in de initiële aanvraag deze verwondingen niet werden aangehaald. Deze argumentatie is echter niet dienstig om dit attest niet naar waarde te schatten.

Het argument dat de voogd de verwondingen niet heeft vermeld in haar initiële aanvraag is niet ernstig. De voogd gaf een samenvatting van de problematiek weer in haar aanvraag, en nam aan dat alle informatie en gebeurtenissen tijdens het gesprek met de dienst MINTEH nog uitgebreid aan bod zouden komen, wat in casu ook gebeurd is. Het loutere feit dat dit drie weken voor het gesprek zelf nog niet in een beknopte aanvraag werd vermeld betekent niet dat deze verwondingen nog niet zouden bestaan hebben, of niets te maken zouden hebben met het herhaaldelijk en ernstig geweld waarvan wel degelijk melding werd gemaakt in de aanvraag. Daarbij is het concrete tijdstip waarop het medisch attest aan het dossier wordt toegevoegd volstrekt irrelevant.

Bovendien heeft een medisch attest om verwondingen aan te tonen per definitie een gesolliciteerd karakter. Het gesolliciteerd karakter kan dan ook op zich geen reden zijn om de bewijswaarde van het voorgelegde attest volledig te miskennen. De bewijswaarde van de medische vaststellingen wordt integendeel vergroot doordat het geheel overeenstemt met de verklaringen van verzoekster tijdens het gehoor, en maakt minstens een begin van bewijs uit.

Ook uit de uitgevoerde family assessment blijkt ten derde zeer duidelijk de problematische relatie tussen ouders en dochter. In het verslag van het onderzoek wordt letterlijk aangegeven dat verzoeksters vader zich vijandig opstelde en zichtbaar geënerveerd was door het bezoek. De ouders bevestigen de constante wrijvingen, er wordt aangegeven dat de situatie niet meer draaglijk was en dat de ouders haar absoluut niet terug willen.

Ook deze vaststellingen sluiten perfect aan bij verzoeksters verklaringen.

Ten vierde werd ook objectieve landeninformatie aan het dossier toegevoegd die de prevalentie van intra-familiaal geweld in de Marokkaanse context schetst. Deze informatie bevestigt eveneens verzoeksters verklaringen dat intra-familiaal geweld zeer vaak voorkomt in de Marokkaanse context en - hoewel organisaties bestaan die zich bezighouden met intrafamiliaal geweld - niemand haar kan helpen.

Bij wijze van voorbeeld kan gewezen worden op onderstaande rapporten. Sommigen werden reeds toegevoegd aan het dossier, anderen zijn openlijk te raadplegen op het internet, waardoor verwerende partij onmiskenbaar hiervan op de hoogte diende te zijn.

“The law does not specifically define domestic violence against women and minors, but the general prohibitions of the criminal code address such violence. Legally, high-level misdemeanors occur when a victim's injuries result in 20 days of disability leave from work. Low-level misdemeanors occur when a victim's disability lasts for less than 20 days. According to NGOs the courts rarely prosecuted perpetrators of low-level misdemeanors. Police were slow to act in domestic violence cases, and the government generally did not enforce the law and sometimes returned women against their will to abusive homes. Police generally treated domestic violence as a social rather than a criminal matter. Physical abuse was legal grounds for divorce, although few women reported such abuse to authorities.

[..] NGOs, human rights groups, media outlets, and UNICEF claimed child abuse was widespread. Official data on child abuse does not exist. Prosecutions for child abuse were extremely rare.”(stuk 3)

"Domestic violence is rarely reported or punished due to social stigma.

"Both police and the court have been reported to turn a blind eye to domestic violence for what they consider to be the greater good: maintaining the family unit (USDS, 2016).

[..] Data shows that most violence against women is perpetrated by husbands in Morocco (USDS, 2016; Sadiqi, 2010). Women are often reluctant to report violence.

[..] The National Council of Human Rights linked the high rate of gender-based violence to social acceptance of it, the impunity of aggressors, and the fact that the law is silent on some forms of violence (CNDH, 2015).

[..] The government supports 45 counselling centres and indirectly supports 97 other centres providing services to victims (USDS, 2016). Access is not equal however, with shelters and counselling services almost exclusively located in urban areas, and services for victims generally overseen by local police in rural areas. Shelters also cannot legally take on the responsibility of sheltering minors (A/ami, 2013).

[..] Rather than women seeking recourse for domestic violence through criminal proceedings, mediation typically occurs within a family (USDS, 2016). Survivors are reluctant to report domestic violence given that police are slow to enforce criminal penalties, with the act considered a personal family affair and societal preference given to a husband's authority (Euromed, 2017; USDS, 2016). In some cases, women have been returned to abusive homes, against their will, by police (USDS, 2016). Art. 53, added to the 2004 Family Code, provides public prosecutors with legal standing to return an evicted spouse (most often women) to the family home and "take all necessary measures to guarantee his or her safety and protection." Where the act of eviction itself is a form of violence, this mode of action is questionable in place of other remedies. Human Rights Watch penned a letter to the Moroccan government stating that police, prosecutors, judges and other authorities "often fail to prevent domestic abuse, punish the abuser, or assist survivors...in part" because "Moroccan law does not provide officials with guidance on how to respond effectively," (HRW, 2016).

Lawyers interviewed by Human Rights Watch confirmed that prosecutions and convictions for domestic violence are rare, with judges inconsistent and sometimes unreasonable about what evidence is sufficient for a conviction (Walsh, 2016). The focus of the current law on incapacitation to determine sentencing is problematic given that there are no clear grounds to determine the period of incapacitation (Walsh, 2016). A focus on physical harm also leaves out the inherent psychological trauma of domestic violence, as well as other forms that may accompany it, such as financial and mental violence. Setting time limits on days of incapacitation can also influence arrest patterns. Lawyers interviewed by Human Rights Watch reported public prosecutors waiting to issue arrest warrants until a woman had been incapacitated for more than 20 days, placing women in danger of repeated violence (Walsh, 2016). Protection orders do not currently exist in Morocco. " (stuk 4)

Hoewel een nieuwe wet rond intra-familiaal geweld gestemd werd is deze niet voldoende om de gebrekkige bescherming door de overheid op te lossen :

"Morocco's law on violence against women finally recognizes some forms of abuse that many women face from their husbands and families," said Rothna Begum, Middle East and North Africa women's rights researcher at Human Rights Watch. "But Morocco should address gaps to ensure that all survivors are protected from abuse, and police and prosecutors do their jobs."

The new law criminalizes some forms of domestic violence, establishes prevention measures, and provides new protections for survivors. But it requires survivors to file for criminal prosecution to obtain protection, which few can do. Nor does it set out duties of police, prosecutors, and investigative judges in domestic violence cases, or fund women's shelters.

A national government survey of women ages 18 to 65 in 2009 found that 62.8 percent had experienced physical, psychological, sexual, and economic violence in Morocco. Of the sample interviewed, 55 percent reported "conjugal" violence and 13.5 percent reported "familial" violence.

Human Rights Watch interviewed 45 people in Morocco, including 20 women and girls who had suffered domestic abuse, in September 2015. They described being punched, kicked, burned, stabbed, or raped, or otherwise abused by their husbands or other family members.

[..] The law obligates public authorities to take prevention measures, including programs to raise awareness on violence against women. It also provides for specialized units to serve the needs of women and children in courts, government agencies, and security forces, and local, regional, and

national committees to address women 's and children 's issues. But Human Rights Watch has documented problems with the few existing units and the law does not include mechanisms to monitor the units or committees, or hold authorities accountable if they fail to carry out their duties.

The new law also has major gaps and flaws that leave women at risk of domestic violence, including a lack of provisions to finance the reforms.

[..] In the national survey, only 3 percent of women who experienced conjugal violence reported it to the authorities. Most women drop the few criminal cases that are filed as a result of pressure from their or their abuser's families or because they are financially dependent on their abusers.

[..] Human Rights Watch knows of fewer than 10 shelters in the country that accept domestic violence survivors, and these have limited capacity. Nongovernmental groups operate all of them, but only a few receive any government funding. Many domestic violence survivors are forced to return to abusive partners because they have no means to support or house themselves.

"Access to safe and stable housing is a serious problem for abused women and their children, who are often forced to flee their work and school, become homeless, or return to a violent situation, " said Saida Kouzzi, co-founder of the Moroccan women 's rights organization Mobilising for Rights Associates.

The law also fails to set out concrete duties for police, prosecutors, and other law enforcement and judicial officials in domestic violence cases. Human Rights Watch has interviewed domestic violence survivors who said police officers refused to record their statements, failed to investigate allegations of abuse, and refused to arrest domestic abuse suspects, even with an order from prosecutors. In some cases, police told victims to return to their abusers.

In several cases, public prosecutors did not file charges, but directed the victims to deliver documents to police, directing them to investigate or arrest the abusers. But police often did not follow through, leaving women to go back and forth between the police and prosecutor trying to get help.

The law also fails to provide that courts should consider all forms of evidence in domestic violence cases and that a victim 's court testimony may be sufficient evidence to reach a conviction.

"Few women will be able to get protection from their abusers under this law, as it requires a prosecution and a conviction of their abusers - and yet, little is provided in the law to set out duties of authorities to arrest, prosecute, and convict abusers, " Begum said.

The law also does not provide for financial assistance for survivors or clearly define the government's role in providing support and services to domestic violence survivors, including for shelter, health services, mental health care, legal advice, and hotlines. " (stuk 5)

Uit bovenstaande informatie blijkt duidelijk dat slachtoffers van intra-familiaal geweld geen hulp moeten verwachten van de Marokkaanse overheidsinstanties, dat IFG wijdverspreid is in Marokko en dat zelfs indien een klacht zou worden ingediend - wat niet evident is - de daders straffeloos blijven en de slachtoffers zelfs moeten terugkeren naar hun woning, bij de personen die ze net hebben aangegeven als daders van gewelddaden. Minderjarigen zoals verzoekster kunnen al helemaal niet aankloppen bij deze organisaties, nu zij hen zelfs niet eens mogen opvangen. Deze objectieve landenrapporten ondersteunen de verklaringen van verzoekster over de Marokkaanse context, en geven duidelijk aan dat er geen effectieve bescherming mogelijk is tegen intra-familiaal geweld in Marokko.

In tegenstelling tot wat beweerd wordt in de bestreden beslissing betreft de verklaring dat de instanties die zich bezighouden met geweld niets doen en machteloos staan dus niet 'slechts een verklaring', maar wordt dit gestaafd door objectieve landeninformatie. Verwerende partij baseert zich zelf integendeel op een loutere verklaring van de Belgische onderzoeker in het family assessment rapport. Zoals blijkt uit de objectieve landeninformatie is deze stelling manifest foutief. Verwerende partij hecht dan ook te veel waarde aan een ongefundeerde mededeling van een onderzoeker, en diende de beschikbare objectieve landeninformatie degelijk in rekening te brengen en in aanmerking te nemen bij de beoordeling, quod non.

Uit al bovenstaande elementen blijkt duidelijk dat er ernstige vraagtekens moeten worden geplaatst bij verzoeksters thuissituatie in Marokko, en de wenselijkheid van en veiligheid bij haar terugkeer. Verzoekster wil nogmaals benadrukken dat de bewijslast op verwerende partij rust om aan te tonen dat er garanties zijn op adequate opvang bij terugkeer naar Marokko. Verwerende partij beperkt zich (compleet onterecht) tot een ongefundeerde stelling dat de problematiek van intra-familiaal geweld 'slechts een loutere verklaring blijft', maar faalt om zelf het bewijs te leveren dat verzoeksters veiligheid, opvang en verdere ontwikkeling gegarandeerd worden bij terugkeer. Ze legt bovenstaande elementen te eenvoudig naast zich neer. Op basis van alle elementen in het dossier kan namelijk onmogelijk worden besloten dat er niet de minste twijfel bestaat over het plaatsvinden van intra-familiaal geweld.

3.2. Verwerende partij verwijst voorts in de bestreden beslissing naar de resultaten van een family assessment onderzoek dat werd uitgevoerd door een medewerker van de Belgische ambassade in Marokko. Verzoeksters ouders werden gelokaliseerd, er is nog contact tussen verzoekster en haar moeder, en hoewel haar ouders verzoekster niet terug willen zullen ze haar 'niet afwijzen'. Op basis hiervan besluit verwerende partij dat er nog steeds een mogelijkheid op opvang en verzorging aanwezig is.

De family assessment die werd uitgevoerd is echter erg problematisch.

Uit het verslag dat door de dienst MINTEH aan verzoeksters voogd werd bezorgd en uit de bestreden beslissing blijkt dat een persoon van de Belgische ambassade éénmalig is langsgegaan in verzoeksters ouderlijk huis, en daar één gezamenlijk gesprek heeft gevoerd met verzoeksters moeder en vader. Hier hield de family assessment op.

Met andere woorden werd er gesproken met de dader van het intra-familiaal geweld, en met één van de slachtoffers in het bijzijn van de dader.

Gelet op de bijzondere aard van de problematiek stelt verzoekster zich de vraag hoe verwerende partij op grond van dit beperkt onderzoek verwacht zich een degelijk en waarheidsgetrouw beeld te kunnen vormen over het bestaan van intra-familiaal geweld in dit huishouden.

Verzoekster gaf aan dat zij werd thuisgehouden van school, dat zij thuis regelmatig het slachtoffer werd van IFG, net als haar moeder en broertje, en dat zij op sommige momenten ook op straat in het bijzijn van de buurtbewoners werd geslagen. Ze gaf ook aan dat verzoeksters oma haar soms probeerde te verdedigen en naar haar onderdeel van de woning op de bovenste verdieping bracht.

Uit de family assessment blijkt bovendien dat de vader van verzoekster zichtbaar geënerveerd was door het bezoek van de Belgische ambassade, dat hij zich erg vijandig opstelde en dat hij niet wil dat zijn dochter terugkeert, in lijn met de verklaringen van verzoekster.

Desondanks vond verwerende partij het niet nodig om een degelijk onderzoek te voeren naar het aangehaalde intra-familiaal geweld in verzoeksters gezin. Men beperkte het onderzoek tot de socio-economische situatie van verzoeksters gezin en stelde voorts geen enkele andere onderzoeksdaten. Verwerende partij sprak uitsluitend met de dader van de mishandelingen (en één van de slachtoffers in het bijzijn van de dader), waarbij het op basis van het dossier onduidelijk is of er überhaupt gepolst werd naar de gewelddaden die hebben plaatsgevonden. Zelfs indien de vraag effectief gesteld zou zijn, kan men er uiteraard niet van uitgaan dat een dader van een dergelijk misdrijf zomaar bekentenissen zou afleggen en is een eventuele verklaring van verzoeksters vader dan ook niet dienstig om alle twijfel over de IFG problematiek weg te nemen.

Het is onmogelijk om op deze manier een duidelijk beeld te krijgen van de werkelijke thuissituatie. Verwerende partij had de oma kunnen horen, de moeder zonder de aanwezigheid van de vader, en eventueel het jongere broertje. Daarnaast had zij een buurtonderzoek kunnen en moeten uitvoeren, waarbij de buurtbewoners in voorkomend geval konden bevestigen getuige te zijn geweest van het misdrijf, zoals door verzoekster werd aangegeven. Ten slotte had verwerende partij ook de school van verzoekster kunnen contacteren om te kijken of zij ooit een problematische thuissituatie hadden opgemerkt, verwondingen of blauwe plekken, of ze effectief werd thuisgehouden van school,

Verwerende partij deed echter niets van dit alles en besluit louter op basis van een gesprek met de dader van de mishandelingen - waarin nota bene wordt aangegeven dat men verzoekster niet terug wil,

en waarbij verzoeksters vader zich ook tegenover de onderzoeker vijandig opstelde - dat de thuissituatie goed is, en verzoekster op adequate wijze zal worden opgevangen en beschermd.

Hiermee handelt verwerende partij hoogst onzorgvuldig en in strijd met alle verplichtingen die op haar rusten.

4. Verwerende partij geeft aan in de bestreden beslissing dat verzoeksters gezin beroep kan doen op financiële steun van de oom (de broer van verzoeksters vader), om op die manier verzoekster te onderhouden.

Verwerende partij gaat hierbij uit van een hypothetische situatie waarbij de oom van verzoekster in staat blijft om maandelijks geld over te maken. Ze gaat echter te kort door de bocht door te impliceren dat verzoeksters oom hen financieel moet blijven ondersteunen zolang dit nodig is.

Verzoeksters oom schrijft geld over aan zijn moeder, verzoeksters grootmoeder (zie administratief dossier en stuk 6). Verzoeksters gezin woont bij haar in, en is van haar afhankelijk om te overleven. Verzoeksters grootmoeder is op haar beurt dan weer afhankelijk van de steun van haar zoon in België om in haar levensonderhoud te voorzien.

Verzoeksters oom heeft verzoekster weggehaald bij haar familie omwille van de problematische thuissituatie. Er is dan ook sterke wrevel tussen beide broers, en verzoeksters oom beperkt zijn financiële steun daardoor tot zijn moeder. Bovendien heeft hij in België intussen een eigen gezin gesticht, waardoor zijn financiële mogelijkheden beperkter worden. Er kan dan ook onmogelijk van hem worden verwacht dat hij zijn broer en diens gezin onderhoudt zolang zij dit nodig hebben.

Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij en houdt in de bestreden beslissing geen rekening met de realiteit.

5. Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag voorziet ten slotte een uitzondering op het recht van een kind om samen te leven met zijn of haar ouders, namelijk wanneer deze hereniging niet in het hoger belang van het kind is. Dit principe wordt bevestigd in General Comment N° 6 van het VN Kinderrechtencomité. Paragraaf 13 van deze General Comment maakt gezinseenheid expliciet ondergeschikt aan de belangen van het kind.

Voorts blijkt ook uit artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag dat de belangen van het kind steeds de eerste overweging dienen te vormen. Dit artikel heeft niet enkel een interpretatieve waarde, zoals de General Comment N° 6, maar heeft ook een rechtstreekse werking. Ook artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bevestigt dat de belangen van het kind een essentiële overweging vormen.

Dit artikel, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld.

In casu is artikel 24 van het Handvest van toepassing. De bestreden beslissing maakt immers een terugkeerbesluit uit in de zin van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en

de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn).

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013, het volgende:

"1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context."

"5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his other human dignity."

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

"6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Ook artikel 24.2 van het Handvest en het hoger belang van het kind brengen dus een onderzoeksplicht met zich mee. Zoals rechters M. Maes en A. Wijnants schrijven: "Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden 122, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregule. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primair op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht. T. Vreemd. 2016, nr. 1).

Zoals supra reeds aangehaald verschaft het VN Kinderrechtencomité in General Comment N° 6, paragraaf 84 meer duidelijkheid over de verschillende elementen die relevant zijn bij een "Best Interest

Determination". Het gaat onder meer om de veiligheid, scholing, socioeconomische omstandigheden, het standpunt van het kind zelf, en het niveau van integratie.

In casu blijkt uit verschillende parameters uit deze General Comment N° 6 dat de hereniging met het gezin in Marokko niet in verzoeksters hoger belang is.

Veiligheid

General Comment N° 13 van het VN Kinderrechtencomité handelt specifiek over minderjarigen en het belang van het vermijden van contact met elke vorm van geweld.

Geweld wordt gedefinieerd als "all forms of physical or mental violence, injury or abuse, neglect or negligent treatment, maltreatment or exploitations (...)" (p.4).

Paragraaf 1 stelt dat er geen uitzonderingen mogen bestaan: "all forms of violence against children, however light, are unacceptable, all forms of physical or mental violence

Er zijn ernstige aanwijzingen aanwezig in het dossier dat verzoekster het slachtoffer werd van intra-familiaal geweld. Bovendien was zij regelmatig getuige van geweld tegen haar moeder en broertje. Ze werd overgoten met kokend water, en raakte zelfs depressief. Uit de hierboven aangehaalde landeninformatie blijkt ten slotte dat er geen organisaties in Marokko zijn die verzoekster zouden kunnen helpen.

Bij een terugkeer naar Marokko zal verzoekster opnieuw blootgesteld worden aan dit psychologisch en fysiek geweld.

Scholing

Uit het assessment rapport blijkt dat verzoekster enkel terug op school kan worden ingeschreven indien haar ouders daartoe een aanvraag indienen. Verzoekster gaf aan dat zij van haar ouders niet langer naar school mocht gaan en minstens het laatste jaar voor haar vertrek werd thuisgehouden. Hoewel zij tot haar 15e in Marokko heeft gewoond behaalde zij enkel een diploma van het lager onderwijs. Het is dan ook duidelijk dat zij geen scholing zal kunnen genieten bij een terugkeer naar Marokko.

Socio-economische omstandigheden

Zoals hierboven reeds aangehaald is verzoeksters gezin compleet afhankelijk van haar grootmoeder om te kunnen overleven. Zij wonen in een woning die eigendom is van de grootmoeder. De grootmoeder is op haar beurt afhankelijk van de financiële steun van haar zoon (verzoeksters oom) om in haar levensonderhoud te voorzien.

Deze situatie kan onmogelijk als duurzaam worden beschouwd en moet eveneens degelijk in rekening worden gebracht bij het bepalen van het hoger belang van verzoekster.

Mening van de minderjarige

Verzoekster geeft duidelijk aan dat zij bang is om naar Marokko terug te keren, dat haar leven daar een hel was en dat zij hier in België bij haar oom eindelijk rust heeft gevonden.

Zij wil in België blijven, hier naar school gaan en een zelfstandig leven uitbouwen.

Privé leven in België zoals beschermd door artikel 8 EVRM

Verzoekster verblijft intussen al bijna 3 jaar in België en heeft al veel Nederlands geleerd. Ze gaat hier naar school en zal hier haar middelbaar afmaken. Ze heeft erg veel vrienden op school.

Ze maakt daarnaast volledig deel uit van het gezin van haar oom, en voelt zich er veilig. Ze heeft in België dan ook een privé- en familieleven uitgebouwd zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Op basis van al bovenstaande elementen is het duidelijk dat het niet in verzoeksters hoger belang is om terug te keren naar Marokko. Verwerende partij deed - hoewel zij hiertoe verplicht is - echter geen enkel

onderzoek naar verzoeksters hoger belang en bracht dit op geen enkele manier in rekening bij het nemen van de bestreden beslissing.

6. Conclusie

Samengevat komt het er op neer dat verwerende partij overeenkomstig artikel 61/14 en artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet moet kunnen garanderen dat er voor verzoeker adequate opvang, verzorging en bescherming voorhanden is in Marokko. De bewijslast ligt hierin bij verwerende partij.

Verwerende partij faalt in de op haar rustende bewijslast. Het uitgevoerde assessment rapport is te beperkt en laat niet toe om het bestaan van intra-familiaal geweld met zekerheid uit te sluiten. Er werd een hoogst onzorgvuldig onderzoek gevoerd, waarbij de IFG problematiek zelfs niet werd bevestigd.

Daarnaast legt verwerende partij de elementen uit het dossier die wel wijzen op een erg problematische thuissituatie te gemakkelijk naast zich neer. Verzoekster heeft haar best gedaan om zo gedetailleerd mogelijke verklaringen af te leggen en bezorgt minstens een begin van bewijs van de gewelddaden die zij heeft moeten doorstaan in Marokko. Verwerende partij slaagt er niet in om deze bewijzen van tafel te vegen en adequate opvang, bescherming en verzorging gegarandeerd is.

Verwerende partij maakt bovendien een verkeerde inschatting van verzoeksters socioeconomische situatie bij terugkeer naar Marokko, en kan niet verwachten dat verzoeksters oom het gezin duurzaam financieel zal ondersteunen nu hij enkel zijn moeder wil helpen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van verzoekster als minderjarige. Er wordt geen onderzoek gedaan naar het hoger belang, noch wordt er een afweging van gemaakt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Omwille van het bovenstaande werden de ingeroepen wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.1.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht heeft beslist dat aan verzoekende partij een beslissing houdende bevel tot terugbrenging diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de in casu bestreden beslissing in wezen twee luiken bevat. Enerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de minderjarige reeds langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, dan wel er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij dit motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige onderdanen van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;
- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt daarentegen dat:

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

Terwijl artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister, rekening houdende met alle elementen in het dossier en de verklaringen van verzoekende partij, geheel terecht heeft opgemerkt dat de duurzame oplossing niet bestaat in België, doch wel kan worden gevonden in een terugkeer naar het land van herkomst, met name Marokko.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat de bewijslast om aan te tonen dat er garanties zijn op adequate opvang bij terugkeer naar Marokko op de verwerende partij rust.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat de bewijslast uitsluitend rust op de gemachtigde van Minister.

Verweerder wijst er op dat uit artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het aan de voogd toekomt om alle bewijskrachtige gegeven en documenten voor te leggen aan de gemachtigde van de Minister, ter staving van het voorstel voor een duurzame oplossing.

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister rekening heeft gehouden met de resultaten van het family assessment, met het medisch attest met betrekking tot de brandwonde aan de pols, alsook met de verklaringen van de verzoekende partij.

Verzoekende partij blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen.

Zie in die zin:

“De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest

(gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht” (R.v.V. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rvv-cce.be)

En ook:

“Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier – dat de ouders van verzoekster nog leven en wonen in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster – heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is, gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk, hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnenkomst en verblijf. De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren. .” (R.v.V. nr. 76 319 van 26.02.2012 , www.rvv-cce.be)

Verzoekende partij kan derhalve niet voorhouden dat de bewijslast om aan te tonen dat er garanties zijn op adequate opvang bij terugkeer naar Marokko op de gemachtigde rust.

Verzoekende partij haalt verder aan dat uit verschillende elementen van het dossier blijkt dat de nodige garanties overeenkomstig artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet op dit ogenblik niet voorhanden zijn. Verzoekende partij verwijst in dit kader naar de verklaringen van verzoekende partij en haar oom, het medisch attest, de family assessment en de objectieve landeninformatie die de prevalentie van intra-familiaal geweld in de Marokkaanse context schetst.

Daar waar de verzoekende partij zelf kennelijk de mening is toegedaan dat de duurzame oplossing voor haar er zou in bestaan om in België gemachtigd te worden tot verblijf, kan verweerder niet anders dan verwijzen naar de bijzonder omstandige overwegingen van de bestreden beslissing, in het kader waarvan werd vastgesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst de duurzame oplossing betreft, gelet op de aldaar aanwezige garanties op adequate opvang en verzorging.

De ouders van verzoekende partij werden geïdentificeerd en gelokaliseerd. Verzoekende partij heeft 2 tot 3 maal telefonisch contact met haar moeder en uit het resultaat van de family assessment is gebleken dat “de ouders niet willen dat hun dochter niet terugkeert, maar dat haar bij een terugkeer niet zullen afwijzen”.

Verzoekende partij heeft Marokko verlaten omwille van haar moeilijke relatie met haar vader (slagen, mocht niet naar school), doch dit berust louter op verklaringen die niet afdoende werd bewezen. Het feit dat verzoekende partij een medisch attest voorlegt m.b.t. een brandwonde aan de pols bewijst geenszins dat deze verwoning werd toegebracht door haar vader en is niet voldoende om de verklaring van verzoeker dat ze zou mishandeld worden door haar vader te bewijzen. Het medisch attest vermeldt louter het volgende: “Geachte collega, Hierbij bevestig ik dat het letsel op haar pols een litteken is na een ernstige brandwonde. Mvg, dr. [C.B.]”.

Nergens blijkt uit dit medisch attest dat de verwonding aan de pols van verzoekende werd veroorzaakt door haar vader.

Bovendien heeft het attest een gesolliciteerd karakter en bewijst niet op een objectieve manier dat om die reden de duurzame oplossing in België ligt.

Ook werd met betrekking tot het risico op huiselijk geweld door de gemachtigde vastgesteld dat in dit kader -zo nodig- beroep kan worden gedaan op de bescherming door de Marokkaanse autoriteiten.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening is gehouden met alle relevante stukken van het dossier, inclusief de door de verzoekende partij zelf afgelegde verklaringen, alsook de family assessment en het medisch attest.

Daar waar verzoekende partij nog verwijst naar objectieve landeninformatie die de prevalentie van intra-familiaal geweld in de Marokkaanse context schetst, benadrukt verweerder dat deze informatie niet van die aard is om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing. Verweerder herhaalt dat verzoekende partij in eerste instantie niet afdoende heeft bewezen dat zij het slachtoffer is van intra-familiaal geweld, zodat de verwijzing naar de landeninformatie niet dienstig is.

Bijgevolg is het allerm minst kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie om te oordelen dat de duurzame oplossing niet bestaat in België, doch wel kan worden gevonden in een terugkeer naar het land van herkomst.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister onvoldoende heeft onderzocht of er een gepaste opvang en verzorging mogelijk is in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op enig concreet punt een verder onderzoek door de gemachtigde van de Minister ten onrechte niet werd doorgevoerd.

De gemachtigde van de Minister heeft het dossier van verzoekende partij zorgvuldig onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België zou situeren en stelt dan ook een spoedige terugkeer van de verzoekende partij naar Marokko voorop.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zelf zich beperkt tot de ongestaafde beweringen dat zij bij een terugkeer blootgesteld zal worden aan psychologisch en fysiek geweld en dat zij enkel terug op school kan worden ingeschreven indien haar ouders daartoe een aanvraag indienen, terwijl ze niet naar school mag gaan van haar vader. Ook haalt zij aan dat het gezin van verzoekende partij compleet afhankelijk is van de grootmoeder om te kunnen overleven.

Verweerder benadrukt dat er geen enkel objectief element voorligt dat de beweringen van de verzoekende partij zou kunnen ondersteunen. Terwijl nogmaals moet worden herhaald dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijkerwijs in België situeert.

Aldus kan ook geenszins een schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden.

Tot slot verwijst verzoekende partij naar een schending van artikel 8 EVRM. In dit kader wijst verzoekende partij erop dat zij al 3 jaar in België woont en naar school gaat in België.

In eerste instantie dient verzoekende partij een beschermenswaardige relatie aan te tonen. Verzoekende partij verwijst naar haar opgebouwde sociale relaties. Evenwel vallen sociale relaties niet onder de beschermingsfeer van artikel 8 EVRM.

Zie ter zake:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...)Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een bevel tot terugbrenging diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.”

2.1.3. Beoordeling van het middel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de verzoekende partijen op 4 februari 2019 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert “*duurzame oplossing*” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- *hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- *hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- *hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet.”*

Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- *hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*
- *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.*

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 de volgende aanwijzingen heeft gegeven m.b.t. de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet, met name dat “*de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te*

verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.” Het Hof overweegt dat het begrip “duurzame oplossing”, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: “Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind” in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.” Daarbij concludeert het Hof dat “artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”

In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de verzoekende partij door haar voogd dient te worden teruggebracht naar Marokko daar zij langer op het grondgebied verblijft dan toegelaten en omdat de duurzame oplossing wordt gelokaliseerd in het land van herkomst, waar de verzoekende partij opgevangen en verzorgd kan worden door haar ouders, waarbij verwezen wordt naar artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de Vreemdelingenwet.

Indien een verwijderingsmaatregel uitgereikt wordt, dient er ook rekening gehouden te worden met artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

In de aanvraag van 4 februari 2019 heeft de voogd van de verzoekende partij uitgebreid geantwoord op de gestelde vragen in het standaardformulier en geeft zij duidelijk aan dat de verzoekende partij verklaart naar België gekomen te zijn omwille van het intrafamiliaal geweld dat zij moest ondergaan in Marokko:

“Welzijn en veiligheid

[C.] werd herhaaldelijk geslagen door haar vader. Hij stuurde er ook op aan dat ze niet langer naar school zou gaan. De laatste periode voor haar vertrek naar Europa, ging ze dan ook niet meer naar school.

Familiale situatie

Haar vader dronk en gebruikte drugs. Hij was gewelddadig ten aanzien van zijn gezin, in het bijzonder [C.]. De oom van [C.] was hiervan meermaals getuige bij familiebezoek in Marokko.

Opvang/ huisvesting

[C.] woonde bij haar ouders en inwonende grootmoeder.

Scholing

[C.] ging op bevel van haar vader niet langer naar school.

[...]

MOTIEVEN VOOR VERBLIJF IN BELGIË

Wanneer en waarom is de NBMV naar België gekomen?

De oom van [C.] kon het gewelddadig gedrag van zijn broer jegens zijn nichtje niet langer aanzien. Onder het mom van een vakantie bij de familie in Europa heeft hij geholpen om haar naar Europa te krijgen. Zij verbleef in een eerste periode bij een tante (langs vaders kant), die ondertussen overleden is. In het najaar van 2017 is zij dan opgenomen in het gezin van haar oom.

[...]

BEST INTERESTS ELEMENTS - DE HUIDIGE SITUATIE VAN DE NBMV

[...]

Contacten tussen de NBMV en de ouders / familie (behoud of herstel van de relaties)
Nog geen contact geweest.

Mening van de ouders / de familie / het onthaalgezin in België

De vader toont geen enkele interesse; de moeder heeft contact met haar dochter maar stuurt zeker niet aan op een terugkeer. De oom heeft zelf initiatief genomen na herhaaldelijk openlijk geweld van de vader jegens [C.] om zijn nichtje naar Europa te halen. In ons gesprek gaf hij aan dat hij vreest voor het leven van zijn nichtje indien zij zou terugkeren naar haar ouders.

Mening van de kind

[C.] wil absoluut niet terugkeren naar haar ouders. Haar vader sloeg haar en wou niet dat ze nog langer naar school ging. Bovendien was hij geregeld onder invloed van drank en drugs. Bij haar oom voelt ze zich veilig en geborgen. Ze gaat graag naar school en zet zich in om hier een toekomst uit te bouwen.

[...]

ARTIKEL 110 7° SEXIES VAN HET KB : STAPPEN ONDERNOMEN IN HET LAND VAN HERKOMST / LAND VAN VERBLIJF MET BETREKKING TOT DE FAMILIE EN DE BEKOMEN RESULTATEN

[C.] heeft met haar mama occasioneel contact. Haar ouders tonen geen interesse om hun dochter met hen te herenigen. Haar oom wil zijn nichtje graag een duurzame gezinstoestand bieden bij hem en zijn echtgenote.

Ik heb het meisje in die context bezocht: ze schiet duidelijk zeer goed op met haar neefje en nichtje en beschrijft haar oom als zorgzaam.

Gezien

enerzijds het herhaaldelijk gewelddadig gedrag van de vader van [C.], het aansturen op een staken van haar scholing en de desinteresse die de ouders tonen voor haar vertrek naar België, haar jonge leeftijd en anderzijds de warme thuis die haar oom biedt, de vlotte integratie in onze samenleving (haar inzet als monitor bij de jeugddienst, de vele vrienden die ze op school heeft gemaakt en het gestage vorderen van haar kennis van het Nederlands) lijkt een verblijf in België voor [C.] de meest aangewezen oplossing."

Naar aanleiding van deze aanvraag wordt de verzoekende partij op 11 maart 2019 geïnterviewd, waar zij onder meer de volgende zaken verklaart:

“[C.] kan jij me eens vertellen waarom jij Marokko hebt verlaten?”

Ik verliet Marokko omwille van veel problemen met mijn vader, mijn papa slaat me vaak. Zowel thuis als buiten op straat in het bij zijn van ander mensen, de wijkgenoten. Ook zonder enige aanleiding werd ik geslagen. Van mijn vader mag ik ook niet naar school gaan. hij heeft me verboden om naar school te gaan. hij slaat mijn moeder en broer ook. Elke dag slaat hij mijn moeder. Juist voor mijn vertrek uit mijn land had ik een zware depressie door de problemen.

*Hebben jullie ooit een klacht ingediend tegen je vader? Nee
Waarom niet? Omdat dit een gewone zaak is in Marokko.
Dus het is normaal dat een man zijn vrouw en kinderen slaat? Ja*

[...]

Is er in Marokko geen enkele instantie waar je je situatie kan uitleggen? We hebben zeker instanties die zich bezighouden met dergelijke situaties. Maar ze doen niets, ze staan machteloos tegenover zulke situaties.

*Maar er moet toch iets tegen gedaan kunnen worden? ik kan daar niets aan doen, ze doen niets.
Ook niet als je naar de politie gaat? De politie antwoordt dat ze daar niets mee te maken hebben.*

[...]

Heb jij littekens veroorzaakt door je vader? 1x in de keuken was hij me aant slaan. Hij nam mijn pols en goot er kokend water over

Beschrijf me je mama eens. Wat voor iemand was ze? Lief, zorgzaam, streng...

Ze was heel lief. Ze kent geen problemen met andere mensen. Ze is heel lief in de omgang.

Jij mist je mama? ja

Hoe was de relatie tss jou en je mama? Ik zie haar heel graag. Maar soms uit ik kritiek op haar. mijn papa is vaak zo. Zou je mijn papa op een vroegere leeftijd verlaten hebben, was ik nu nog in Marokko bij jou. dan had ik hier niets te zoeken

Hoe reageert ze dan? Ze is stil, ze zegt niets

Je hebt al veel over je papa verteld. Maar had je papa ook positieve kanten? Hij heeft niets positiefs

Hoe was de relatie tussen je mama en papa? Zeer slecht

Leg eens uit. Er gaat geen enkele dag voorbij zonder dat hij haar slaat. Er is altijd spanning

Is er een reden waarom hij slaat? Zomaar”

Op basis van de aanvraag en het interview wordt door de Belgische autoriteiten gevraagd aan de Belgische consulaire dienst in Marokko om een onderzoek te voeren, een zogenaamd Family Assessment. Er wordt gevraagd om een antwoord te formuleren op de volgende vragen:

“Pourriez-vous ouvrir un enquête socio-économique?

(les conditions de vie? l'emploi ? qui vit sous le même toit?)

Pour quelle raison [C.]a quitté le Maroc?

Les parents, étaient-ils d'accord avec le départ de leur fille?

Les parents, sont ils dans la possibilité de prévoir un accueil adéquat pour leur fille en cas d'un retour?

[C.]pourrait-elle être scolarisée en cas de retour au Maroc?

Existe-t-il des autorités/instances qui peuvent aider en cas de violence intro-familiale? Si oui, lesquelles?

Existe-t-il des autorités/instances pouvant accueillir l'enfant en cas d'incapacité des parents et/ou refus des parents à la prendre en charge ?

(Eigen vertaling :

Kan u een socio-economisch onderzoek voeren? Leefomstandigheden? Werk? Wie leeft er onder hetzelfde dak?

Waarom heeft C. Marokko verlaten?

Zijn de ouders akkoord met het vertrek van hun dochter?

Zijn de ouders bereid om adequate opvang te voorzien voor hun dochter in het geval van een terugkeer?

Kan C. naar school gaan in het geval van een terugkeer naar Marokko?

Zijn er autoriteiten/instanties die kunnen helpen in het geval van intrafamiliaal geweld? Zo ja, dewelke? Zijn er autoriteiten/instanties die het kind kunnen opvangen in het geval dat de ouders hiertoe niet in staat of het weigeren?"

Via een schrijven van 7 mei 2019 wordt de voogd van de verzoekende partij op de hoogte gesteld van de voornaamste resultaten van de Family Assessment:

"Het opgegeven adres tijdens het gehoor was niet correct. Na een intensieve zoektocht is de medewerker van de ambassade er toch in geslaagd om de familie te lokaliseren op het volgende adres: [...], zonder nummer. Tijdens het bezoek stelde de vader zich vijandig op, hij was zichtbaar geënerveerd door het bezoek.

De familie woont in een grote, goed uitgeruste woning bestaande uit 2 verdiepen. De keukentafel was gevuld met een goed voorzien ontbijt. In de woning wonen 4 mensen. De vader baat een kruidenwinkel uit op de gelijkvloer van de woning.

De constante wrijvingen/spanningen tussen de ouders en hun dochter is volgens de ouders de reden van [C.]haar vertrek. De moeder benadrukt dat de situatie niet meer draaglijk was.

De ouders willen niet dat hun dochter terugkeert, maar bij een terugkeer zullen ze haar nooit afwijzen. De ouders zijn niet in onvermogen om hun dochter terug op te vangen, het is enkel een kwestie van willen.

De school ligt op 100 meter van de woning en is gratis. [C.] kan op elk moment haar school terug hernemen, een van de ouders moet enkel toestemming vragen aan de school.

Wat het intra familiaal geweld betreft:

Hiervoor bestaan er instanties zoals het hof van de familie of in geval van agressie, de procureur des Konings. In de Marokkaanse wet zijn de rechten van minderjarigen goed beschermd. Wanneer een vader komt te sterven, moet een moeder handelen met het akkoord van de jeugdrechter. Dit geldt ook in geval van geweld."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij haar beslissing grotendeels op deze Family Assessment heeft gestoeld. De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat er niet blijkt dat er daadwerkelijk onderzocht is geweest of er garanties zijn qua opvang en tenlasteneming in haar land van herkomst. Zij wijst erop dat in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de gemachtigde van de minister zich ervan moet vergewissen dat de gezinssituatie van die aard is dat de verzoekende partij er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar de ouders wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. De verzoekende partij betoogt dat in de aanvraag reeds duidelijk wordt gesteld dat zij een slachtoffer is van intrafamiliaal geweld door haar vader. Zij stelt dan ook dat een eenmalig bezoek door een medewerker van de Belgische ambassade aan haar ouderlijk huis, waar deze persoon een gezamenlijk gesprek heeft gevoerd met haar ouders, onvoldoende is om na te gaan of zij daadwerkelijk beschermd zal worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de voogd van de verzoekende partij in reactie op het schrijven van 7 mei 2019 drie mails met bijkomende informatie heeft verstuurd naar de verwerende partij. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing waarin het volgende wordt vermeld: *"Op 14/05/2019 mochten wij van de voogd een eerste reactie ontvangen op deze resultaten. Hier werd gemeld dat [C.] haar verwondingen aan de pols zou laten vaststellen door een arts. Een 2de reactie volgde op 15/05/2019 met referenties uit 'het Country Report on Human Rights practices 2018' die de advocaat bezorgde aan de voogd. Een 3de mail volgde op 19/05/2019 waarin de voogd liet weten dat ze ons bankafschriften zou bezorgen die aantonen dat de oom uit België structureel geld overmaakt aan de ouders van [C.] en op 11/06/2019 werd ons een medisch attest bezorgd met betrekking tot de brandwonde aan de pols."*

Aldus werd de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte gesteld van een internationaal rapport waarin wordt ingegaan op intrafamiliaal geweld in Marokko. Er blijkt echter geenszins dat hiermee terdege rekening werd gehouden. In de bestreden beslissing wordt immers enkel gesteld dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het intrafamiliaal geweld enkel verklaringen zijn die niet ondersteund worden. Het medisch getuigschrift aangaande haar litteken door een brandwonde wordt niet aanvaard wegens het gesolliciteerd karakter van dit stuk. Daarnaast wordt er gesteld dat *"wat het intrafamiliaal geweld betreft hiervoor bestaan er instanties zoals het hof van de familie of in geval van agressie, de procureur des Konings In de Marokkaanse wet zijn de rechten van minderjarigen goed beschermd"*. Er dient opgemerkt te worden dat deze beoordeling letterlijk wordt overgenomen uit de Family Assessment, doch dat hierbij niet wordt verwezen naar enige bron. Gelet op het feit dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij op de hoogte had gesteld van meerdere recente internationale rapporten waarin wordt gesteld dat er nog

vele pijnpunten bestaan inzake het bestrijden en straffen van intrafamiliaal geweld in Marokko, kan dergelijk motivering niet volstaan.

Verder kan de Raad de verzoekende partij ook volgen in haar betoog dat *in casu* het onderzoek werd beperkt tot de socio-economische situatie van het gezin in Marokko, in plaats van ook een afdoende onderzoek te voeren naar het gevaar op intrafamiliaal geweld. Uit de aanvraag, alsook uit het interview met de verzoekende partij, blijkt geenszins dat de verzoekende partij haar gezin heeft verlaten omwille van socio-economische redenen. De verzoekende partij heeft consequent verklaard dat zij Marokko heeft verlaten omwille van intrafamiliaal geweld. Uit de Family Assessment blijkt echter niet dat hiermee afdoende rekening werd gehouden. Zo wordt er enkel vermeld dat er de mogelijkheid bestaat om zich te wenden tot de Marokkaanse instanties, zonder dat hierbij rekening wordt gehouden met de mogelijke pijnpunten, zoals wordt uiteengezet in meerdere internationale rapporten (zie *supra*). Uit het administratief dossier blijkt niet dat de ouders van de verzoekende partij hierover ondervraagd zijn geweest. Meer zelfs, uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat de moeder van de verzoekende partij eveneens een slachtoffer is van intrafamiliaal geweld door haar echtgenoot, doch worden de ouders van de verzoekende partij samen geïnterviewd. Bovendien wordt in de Family Assessment zelf gewag gemaakt van het feit dat de vader van de verzoekende partij zichtbaar geënerveerd was tijdens het bezoek van de werknemer van de Belgische ambassade en zich vijandig opstelde. De Raad kan de verzoekende partij dan ook volgen in haar kritiek op het gevoerde onderzoek. Dergelijk onderzoek, alsook de motivering die op dit onderzoek gestoeld is, komt niet zorgvuldig over.

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij in de aanvraag heeft verklaard dat zij niet meer naar school mocht gaan van haar vader. In de bestreden beslissing wordt hierover niet gemotiveerd. Uit het administratief dossier blijkt dat in de Family Assessment het volgende wordt gesteld: *“De school ligt op 100 meter van de woning en is gratis. [C.] kan op elk moment haar school terug hernemen, een van de ouders moet enkel toestemming vragen aan de school.”* De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat hieruit niet blijkt dat zij school zal kunnen volgen in Marokko, daar haar vader dit haar ook al eerder heeft verboden. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat er omtrent de (toekomstige) scholing van de verzoekende partij enige vraag werd gesteld aan de ouders van de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande vaststellingen stelt de Raad, in navolging van de verzoekende partij, vast dat het gevoerde onderzoek naar een duurzame oplossing zich heeft gestoeld op de socio-economische situatie van het gezin in Marokko, terwijl de verzoekende partij nooit heeft aangegeven dat zij omwille van deze situatie Marokko heeft verlaten. Het gevoerde onderzoek en de motieven in de bestreden beslissing in het kader van het intrafamiliaal geweld kunnen niet als afdoende worden beschouwd, gelet op de informatie die door de verzoekende partij werd verschaft voor het nemen van de bestreden beslissing. Het komt ook niet aan de Raad toe om dergelijk onderzoek zelf te voeren. Hierdoor blijkt niet dat er voldoende garanties voorliggen dat de verzoekende partij in Marokko adequate opvang en tenlasteneming zal hebben of dat een terugkeer naar Marokko wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen, zoals wordt vereist in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet.

De opmerkingen in de nota doen aan deze vaststellingen geen afbreuk. Waar de verwerende partij volhoudt dat de verzoekende partij op geen enkele objectieve wijze aantoonbaar dat zij een slachtoffer is van intrafamiliaal geweld, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij verklaringen hieromtrent heeft afgelegd en een attest van een arts heeft bijgebracht. Het is inderdaad zo dat dit medisch getuigschrift enkel attesteert dat de verzoekende partij een brandwonde aan haar pols heeft, maar geen uitsluitel kan geven over de oorzaak ervan. Doch ontslaat dit de verwerende partij er niet van om een gedegen onderzoek te voeren gelet op de verklaringen van de verzoekende partij. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet of de verwerende partij nagegaan is of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het intrafamiliaal geweld in Marokko en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Voorts blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier ook dat de verklaringen van de verzoekende partij op geen enkele wijze aan haar ouders werden voorgelegd en bij afgetoetst werden. Bovendien wordt in de Family Assessment gesteld dat er ook gesproken is geweest met een anonieme buur van het gezin. Dit gesprek wordt echter nergens weergegeven, noch de conclusies die hieruit getrokken zouden kunnen worden. Noch uit het gesprek met de ouders, die niet apart werden geïnterviewd, noch uit de rest van de Family Assessment blijkt dat er enigszins is nagegaan of er sprake zou kunnen zijn van intrafamiliaal geweld. Hierbij kan ook verwezen worden naar de algemene vijandige houding die de vader van de verzoekende partij had aangenomen tijdens het

gesprek, de eigen verklaringen van de ouders dat de situatie tussen hen en hun dochter niet langer houdbaar was en het feit dat zij liever hebben dat hun dochter niet terugkeert. De Family Assessment heeft zich enkel toegelegd op de socio-economische situatie van de verzoekende partij en haar gezin in Marokko.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de artikelen 61/14 en 74/16 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verdere bespreking van de overige onderdelen van het middel is dan ook meer aangewezen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 september 2019 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS